

*Độc lập nam
triage 18000*

VÕ HIỆP TIỂU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Tức là chuyện « Quân-Hùng (Hình-Khẩn) »
CUỐN 6 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 3 XU

Gặp tri-kỷ Lộng-thần xuống núi.

81 1800

Hoãn-chiến ! Hoãn-chiến !...

Ba người kia liền hoãn-chiến không đánh nhau nữa, Lộng, Vân thấy công-tử thì mừng quá liền nói rằng :

Hôm qua tôi phải đi tìm hết hơi mà chẳng thấy, bây giờ thực may quá, còn thằng bé này hỏi thăm thì người ta bảo bố con nó bắt công-tử mà nó chối, lại chực hành-hung, nhưng nó gỏi thực, đánh nhau từ chiều hôm qua đến giờ đã nhọc lử cả người rồi, xin công-tử ra tay giúp đỡ.

Tô công-tử cười mà rằng :

Có phải Hùng-hoạt công-tử đó chẳng ? — hôm qua tôi bị ông Hùng-Nhơn bắt về song lại tiếp đãi tử-tế, vì người nhà tôi không biết, xin công-tử thứ lỗi cho...

Hùng-hoạt nói rằng :

Nếu vậy thì tam-vị đến nhà tôi đã rồi sẽ đi một thể. Rút lời cả 4 người cùng đi đến Hùng-gia. Về đến Hùng-gia thì Hùng-Nhơn cả mừng nói rằng :

Chà ! thực là may cho lão quá, nào gia - đình dân bày tiệc mau ! ?

Rút lời thấy mấy tên gia-đình dạ ran....

Hùng-lão liền mời 3 người lên sảnh-duơng giải khát. Một chốc... một mâm cơm bưng lên. Hùng-hoạt liền cất tiếng gọi :

Rượu lâu ! Rượu lâu ! bay mau mau lấy rượu để ta cùng công-tử thưởng ngoạn đây.

Một lúc, yến-ăn vừa xong ba tuần, Hùng-lão đứng dậy chấp tay cười khà khà mà rằng :

Tô công-tử ! Tô công-tử ơi ! lão đây thực lấy làm hân-hạ được tiếp-kiến công-tử, vậy nay có cháu Hùng-hoạt đây cũng con nhà vũ-tướng, có học chút võ nghệ, vậy muốn

xin công-tử chẳng quản hèn-mọn mà cho cháu được kết làm sinh-tử, và lại cho theo hầu để đi thăm ấu-chúa thời lấy làm thỏa lòng khát-vọng của lão hủ này vậy...

Tô công-tử liền nói rằng :

Nếu được như vậy thì may cho tôi lắm. Vậy Hùng-lão đã có lòng thế, tiện-nhân nào dám chối từ.

Hùng-Lão cả mừng liền truyền gia-đình thiết bày hương-án, ra giữa sân. Khi bày xong, Tô công-tử liền nói rằng :

Nay Lộng-Thần là người muốn kết bạn cùng ta, vậy cũng làm lễ nhân thế.

Rút lời cả ba người vào làm lễ thiên-địa, uống mẩu ăn thế, Tô công-tử 16 tuổi làm anh, Lộng-thần 15 tuổi làm em thứ 2. Hùng-hoạt 14 tuổi làm em thứ 3. Xong rồi lại bày tiệc ăn mừng lần nữa ; sau lại chuyện-trò mãi đến canh khuya mới đi nghỉ.

Hôm sau 4 người liền từ-biệt Hùng-Nhơn thẳng đường lên Song-long tấn phát.

Nói về 3 anh em họ Phùng là Phùng-Loan, Phùng-Mẫn, và Phùng-Mi từ khi từ biệt Phấn-liều-thư thì bị làm ăn không ra gì thành ra công nợ, anh em liền bỏ nợ trốn đi. Ba anh em trốn ra huyện An-Dương đầu quân, vì lúc đó Tùy-vương sức cho các trấn, các ải phải chiêu-mộ anh-hùng, luyện tập quân-sĩ và chia làm 3 hạng : hạng thứ nhất thì cho làm tướng coi từ 4000 binh trở lên, hạng thứ nhì thì cho làm chánh phó tuần huyện coi từ 4000 binh trở lên. Hạng thứ ba thì cho coi từ 3000 binh trở lên. Khi ấy 3 anh em họ Phùng được sung vào hạ g nhì, trông coi huyện An-Dương.

Còn bọn Tô-công-tử thì đi lạc mãi không đến Song-long, lại về hạt huyện An-Dương...

Nói về Giác-linh Tồ-sư ở động Tam-tĩnh đã tu luyện song phép, liền bay về Tuy-trào, khi đến hạt An-Dương thì vén mây trông xuống thấy Tô công-tử liền nghĩ rằng : « Ta bắt sống người này thì sau Tuy-trào khỏi một nỗi lo to », nghĩ vậy bèn làm một trận gió để cuốn về huyện An-Dương và giác cho đem giải vào kinh mà lĩnh thưởng, còn Hùng, Lộng, Vân đang đi bỗng có cơn bão lớn, gió bay mù mịt, cây cối rung động thành ra chẳng ai trông thấy ai nữa, khi tanh gió thì không thấy Tô công-tử đâu liền chia nhau mỗi người đi tìm mỗi ngã, mà rút cục lại chẳng thấy người đâu, thì rất lấy làm lo ngại!...

Nói về Giác-Linh Tồ-sư khi bắt được Tô di Hồ liền đem về huyện An-Dương rồi lại sang Nam-hải để luyện phép.

Lúc ấy Tô công-tử bị bắt giam vào ngục, thì tiếng lăm đồn đi mọi nơi rằng sắp giải về Trường-an. Tô công-tử lúc bấy giờ sức nhờ đến Quang-Minh có cho một cái cầm-nang liền nghĩ rằng : trong cầm-nang này chắc phải có điều gì chỉ bảo, liền mở ra xem thì thấy viết rằng :

« Quan Chánh-phó tuần huyện là người chịu ơn với công-tử nhiều lắm, đã có họ lo toan cho ».

Tô-công-tử xem xong cả mừng, liền bảo lính đi mời Chánh-phó tuần huyện đến. Phùng-loan, Phùng-mi, Phùng-mân thấy gọi lấy làm lạ, liền đến thì té ra là Tô-công-tử ! liền quì rạp xuống mà rằng :

Chúng tôi có rất mà không có con người, thấy công-tử bị nạn lại không biết, rất lấy làm áy náy, xin công-tử xá lỗi. Tô-công-tử cười mà rằng :

Các người việc gì phải nói quá nhời như vậy, nhưng nay ta bị nạn ở đây may lại gặp được các người, vậy chẳng hay có kể gì cửa được ta chẳng ?

Ba anh em họ Phùng đều nói rằng :

Công-tử chớ phiền lòng, hãy giữ an lấy ngọc-thể, còn việc gì xin mặc anh em chúng tôi lo liệu cả.

Tô Công-tử cả mừng liền nói rằng :

Nếu được các người hết lòng giúp đỡ thì còn gì bằng..

Ba anh em họ Phùng liền lạy tạ đi về nhà để tính-kế. Nói về tiếng đồn bắt được Tô Công-tử đi mọi nơi, thì Vân-hỏa và Lộng, Hùng đều biết, liền tìm đến huyện An-dương dứt lót để vào thăm Tô Công-tử. Khi ấy trong huyện đã sắp sẵn tù xa để đợi ngày giải Tô-công-tử.

Nói về quan huyện là Phong-tập ngồi cương-đường thì có chánh-phó tuần-huyện ngồi bên cạnh, và quan đô-úy Phùng-mi cũng ngồi đấy. Phùng-loan nói rằng :

Nay Tô-di-Hồ là trọng-phạm mà từ đây vào Trường-an, phần thì đường xa lại lắm trộm cướp, vậy ngài phải cho người nào văn vũ kiên-toàn, thống lĩnh 5000 binh mã đi áp giải thì mới có thể vẹn toàn được.

Phong-tập liền đứng dậy vỗ vai Phùng-loan cười mà nói rằng :

May cho bản-chức quá, phi anh em ngài thì còn ai đi được nữa, xin ngài đừng từ chối.

Phùng-loan giả bộ ngạc-nhiên mà nói rằng :

Chết chửa ! Chết chửa ! ty-chức đi thế nào được, đương thế nào được ! Xin ngài bảo người khác cho.

Phong-tập chấp tay nói rằng :

Ngài chớ quá khiêm-nhượng, xin ngài nhận mời cho.

Phùng-loan liền nhận, rồi ra giáo-trường điểm 5000 binh mã cùng với hai em áp-giải Tô-công-tử thẳng trường-an tấn - phát. Nói về Vân, Lộng, Hùng nghe tin ấy liền

đi ra rừng Cổ-lâm mai-phục, đang khi đợi, bỗng thấy ba người áp-giải đang đi bỗng phá tù xa ra rồi mời Tô-công-tử ra, Lộng, Hùng, Vân thấy vậy lấy làm ngạc-nhiên, rồi chạy ra hỏi thì mới biết 3 người áp-giải kia chịu ơn với Tô-công-tử nhiều lắm, sau lại hỏi quân-sĩ có bằng lòng không thì chư-quân đều ưng-thuận cả, đang bàn nhau bỗng thấy phía trong rừng kéo ra một đội quân tướng đi đầu mặt đỏ như son, mắt phượng mày ngài, đầu đội ngân-khôi, mình mặc ngân-giáp, ngoài choàng áo bào đỏ, tay cầm đại-đao, mình cưỡi ngựa chuy-phong, cầm ngang đao nói to lên rằng :

Có phải Phùng tam vị, Tô-công-tử và Lộng, Hùng, Vân không ? xin cùng tôi về Song-long phò chúa ?

Rút lời liền xuống ngựa vãi chào mà rằng :

Mạc-dại-vương cho tôi ra đón các người ở đây vậy xin các người định liệu.

Tô-công-tử liền nói rằng :

Bây giờ đường về Song-long thì gần, mà về Long-giác thì xa, vậy tôi với Lộng, Vân xin về Song-long, còn Hùng-huynh và các người thì về Long-giác sau sẽ có ngày tương hội.

Muốn biết thế nào xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ XIII

*Tùy-vương hưng binh phá Long-giác,
Mạc-dinh-chu đại chiến với Tùy-binh.*

Nói về Tùy-vương phụng Thiên-hoàng-dế đang làm trào, bỗng có Hoàng-môn-quan báo có sứ ở An-dương vào cáo-cấp. Tùy-vương liền cho vào, thị-vệ đỡ biểu dâng lên Long-án, Tùy-vương ngự-lâm. Tùy-vương xem

xong biết rằng Long-giác-sơn tụ-hợp quần-hùng phò giúp Đường-chúa, mà lại cướp tù xa Tô-di-hồ thì cả giận hét lớn lên rằng:

Long-giác-sơn-tặc, ta xẽ làm cỏ cho biết tay, nào Bình-bắc đại-nguyên-soái dẫu ! mau mau thống - lĩnh 10 vạn hung-binh, 100 viên Mãnh-tướng, ra trừ hết đám giặc cỏ ấy cho ta ! và cả phó - soái Vương - xương cũng theo đi giúp việc chiến-trận ; nào thị-vệ dẫu, vào lấy thanh bảo-kiếm để giao cho Bình-bắc nguyên-soái được quyền tiền trăm hậu tấu.

Trích-viết-dông và phó-soái Vương-xương liền tạ-on và lĩnh kiếm ra giáo-tràng diêm quân-tướng rồi ngay ngày hôm ấy cất quân đi thẳng Long-giác-sơn tấn-phát.

Nói về Mạc-đình-câu một hôm thấy thám-mã báo rằng có Tùy - binh kéo đến rất đông liền họp tướng-sĩ lại bàn rằng :

Nay Tùy-binh đến đánh ta, vậy các tướng nghe ta một điều này : các tướng-sĩ phải cố lòng đánh giặc, để giúp tan loài gian-nịnh.

Các tướng đều dạ ran mà rằng :

Chúng tôi xin vâng-mệnh đại-vương.

Nói về Bình-bắc đại Nguyên-soái Trình-viết-dông và phó - soái Vương-Xương đi đã đến Long-giác-sơn bèn an-dinh ba trại, rồi chánh - phó xoài lên trường bàn nhau rằng :

Núi này cũng có lắm anh-hùng đấy, nếu ta muốn thắng thì phải kén chọn tiên-phong mới có thể được.

Phó-soái Vương-xương định đến hôm sau thì cho các tướng thi võ, ngày hôm sau ở trường thi-võ, chư anh-hùng tụ-hợp đông-dủ thì có người mang cái áo bào treo lên cây rồi bảo rằng :

Ai mà bắt được cái áo này rơi xuống thì mới được thử sức.

Lúc bấy giờ bỗng phía tả có một người mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, đầu đội Bạch-khôi, mình mặc Bạch-giáp, cưỡi con ngựa ô, tay cầm thanh Tử-kim-thương, lưng đeo bảo-kiếm, bên tả đeo cung, bên hữu đeo tên, chạy ra dương cung bắn một phát rơi ngay áo bào xuống đất, các người đều reo ầm lên, người ấy là Loan-thị, mới đầu quân, toan chạy ra lấy áo bào, thì bỗng có một tiếng thét vang lên như sấm rây mà rằng :

Còn Vô-vũ đây ! còn Vô vũ đây ! để chúc tiên-phong lại cho ta !

Rút lời, trông ra thì thấy một tướng mặt đỏ như son, râu xồm quai nón, chạy ra dương cung bắn một phát tên cũng rơi, bỗng lại thấy có ba người hình dung cổ-quái, cũng dương cung bắn, mỗi người một phát đều rơi cả, sau lại thấy mấy chục quân khiêng con Thạch-sư nặng 5000 nghìn cân ra mà bảo rằng :

Ai mà mang được con Thạch-sư này mới được tể-thi các thứ võ-ngệ !

Loan-thị chạy ra lấy tay cầm con Thạch-sư như cầm quả trứng, đi đi lại lại hơn 10 vòng, lúc để xuống cũng vẫn không thấy biến sắc mặt.

Vô-vũ thấy vậy liền nói lên rằng :

— Để Thần-vô-vũ cử sư cho mà xem !

Rút lời chạy ra lấy chân hất lên cao hơn 1 trượng rồi lại dơ tay đỡ lấy, tay phải cử sư, tay trái mang thêm 3 quả tạ, rằng cần hai quả, đi đi lại lại hơn 10 vòng, lúc để xuống lại rơi chân ra đỡ rồi mới để xuống ! Còn ba người kia cũng làm như vậy, thành ra được làm Ngũ-hồ đại tướng-quân, cho Loan-thị làm Cánh-

tiên-phong, Thần-vô-vũ là n phó tiên-phong, còn ba tướng kia là Thổ-bồn, Soạn-nhã ..., làm tả, hữu dực, hậu-quân. Sáng hôm sau, Loan-thị chánh tiên-phong ra trước trại Đường khiêu-chiến, Mạc-dinh-chu liền hỏi có ai dám ra trận để lấy đầu công không? rút nhời thấy một tướng mặt đỏ như son, mắt tròn thao-láo, râu hùm, đứng ngược, lưng lớn ba vây, đội mũ trụ đỏ, mặc áo giáp vàng, tay cầm song chùy, tiếng vang như sấm, bước ra nói rằng :

— Tiểu-tướng xin ra lấy đầu tặc-tướng trong nháy mắt.

Mạc-dinh-chu nhìn xem té ra Hỏa-hồ, liền nói rằng :

Người khôn ; đi được mà làm mất nhuệ-khí của quân ta.

Hỏa-hồ hét lên rằng :

Đại-vương khinh người thái - quá, xin để cho tiểu-tướng đi lấy đầu giặc, nếu mà thua trận sẽ xin cắt đầu dâng nộp !

Rút nhời, lên ngựa hoa chùy phi xuống núi, trông thấy Loan-thị thì cả giận hét lớn lên rằng :

Tùy-lặc ! muốn đầu kia khỏi treo cổ ngựa, thì mau mau bỏ giáp qui hàng !

Loan-thị cả giận mà rằng :

Cường-khẩu chớ hung-hăng xem ta lại lấy đầu đây !

Hỏa-hồ cả giận, xông vào cự chiến, mới được 5 hợp thì Loan-thị bị một chùy của Hỏa-hồ hòn du địa-phủ !.

Nói về Vương-ngao lão-tổ từ khi thu được Đông-cung thái-tử con bà thứ phi về động dạy phép, nhưng còn bé lắm, liền bẩm độn mới biết rằng : « Con Linh-tê-độc-giác đã giáng phạm thì Mạc-dinh-chu khó giữ, bèn cho Đông-cung thái-tử uống một viên linh - đan, thì tức khắc nhớn lên đến 16, 17 tuổi liền bảo rằng :

Tâu Thái-tử, Thái-tử là Đông-cung của vua Đường

cảnh-tôn, mà thân-hậu thái-tử là thứ-phí, độ trước thái-tử bị nạn, bản-đạo có mang về núi này dạy, hiện nay anh thái-tử là Đường-hi-tôn đương bị nạn, vậy nay thái-tử nên tôn anh thì mới có thể vẹn toàn được, sau này sẽ được tỏ rạng đáng trung-thần ; nay bản-đạo xin kính-cầu dâng tên cho thái-tử là Lý-mộc, và xin thái-tử nhận lấy những pháp-bảo này : một là cặp song-kiếm ngắn chỉ độ 1 gang tay, một cái gọi là định-thân-kiếm, hễ chỉ ai là người ấy phải đứng lại chứ không đi được ; một cái là bình-yêu-kiếm hễ gặp yêu-đạo nào thì tức khắc nó cụt đầu ; một cái trống là thu-hồn-cổ, hễ gõ ra một hồi thì các tướng-sĩ bên địch đều mất hồn mà chết. Thôi ! Thái-tử khi nào công-thành danh-toại sẽ xin lại về núi tu-luyện cùng bản-đạo, kính chúc thái-tử đi đường vạn an.

Lý-mộc quì ở dưới thềm nghe nói vậy, hai hàng châu lệ lã-chã tuôn rơi rồi thưa rằng :

Sư-phụ ơi ! con học chưa được bao lâu, mà bây giờ thầy trò đã phải xa cách nhau, muôn dặm đường trường, biết bao giờ lại tương-hội, mà bây giờ tình thế như vậy, biết làm thế nào ? vậy con xin tuân lệnh.

Vương-ngao Lão-lỗ thấy thế cũng lấy làm thương tình mà nói rằng :

Thái-tử ơi ! Có lo ngại gì sự thế, thái-tử sẽ có ngày họp mặt cùng bản-đạo, xin thái-tử hãy xuống mà phò Đường-chúa để nên nghiệp lớn, sau này sẽ vinh-hiến đó, thái-tử chớ nên tham luyến chốn sơn-lâm này làm chi nữa, rồi sẽ lại về núi tu-luyện cùng bản-đạo. Lý-mộc liền lay tạ, rồi dặng vân thẳng Long-giác-sơn tấn phát.

Nói về từ ngày Hải-trĩ thuyền-sư đón được Kê-đầu thái-tử về động giây phép, vũ-ngệ tinh thông, mỗi ngày lớn lên trông thấy, mới độ hai năm người đã cao chín thước,

sức khỏe như voi, có tài đạp núi sô non, mỏ như mỏ gà, lại bịt sắt nhọn, một hôm Hải-trĩ-thuyền-sư thấy nóng ruột liền đánh tay bấm - đốt thì biết rằng : Vương-ngao lão-tổ cho học-trò là Lý-mộc xuống núi giúp Đường-trào, liền gọi Kê-dầu ra bảo rằng :

Kê-dầu ! người là con Tùy-vương Phụng-thiên-hoàng-đế, tức là Thái-sư Trần-vu-Không đó, nay vũ-ngbệ người cũng được khá, vậy ta cho người một cái thanh-la gọi là phá-hồn-la, khi nào quân có mất hồn thì gõ một hồi, tức khắc sống lại được ; một cái kiếm, nó không phải là loài kim, song nó là rỗng luyện ra, tên là Vô-định-kiếm, hễ khi nào các tướng-sĩ phải phép định - thân thì lấy cái kiếm này chỏ ra một cái thì lại cử-động được(1) ; một cuộn giấy, khi nào muốn bắt giặc thì chạy mà rử, rồi cứ tháo ra rồi cuộn lại tức khắc bắt được ngay !

Kê-dầu liền vâng mệnh dâng-vân về Tùy-trào.

Nói về cụ Đề-Lão-tử từ khi thu phục được Toàn-minh về tiên-động dạy phép, thì Toàn-minh thông-minh lắm, nên biết đủ cả phép ngũ-độn, một hôm cụ Đề-lão-tổ thấy nóng ruột liền bấm độn thì cả kinh gọi Toàn-minh ra mà nói rằng :

Toàn-minh ! con nay đã đến thời, phải phò chúa trừ đảng phản-lặc đó, thầy rất lấy làm buồn không được cùng con vui vầy sum họp để tu tiên trên sơn-động. Nay con nên tìm đến Song-long làm ấu-chúa, và nghĩa - phụ con ở đó, sau khi công thành danh-toại, thì con nên tâu với Đường-hi-tôn lên núi Mê-linh rước sắc Đường-cảnh-tôn về an táng ở Bạch-diện-hồ, và con phải đi tìm ông Cặp-thời Võ-quang-Minh vì người ấy là người giỏi đời nay đó, con xuống đó ắt là phải bình song được phải nghịch, lại phải sang Phiên nhiều phép, nay thầy cho con một cái bản-đồ tên gọi là « Vạn-lộ-đồ » khi nào giữ giặc đến

1. — Những phép này ở sách Thôi-miên có dạy cả nhưng chỉ mới làm được một người một mà thôi.

gần thì dỡ bản-đồ ấy ra sẽ có nghìn vạn con đường
tướng giặc vào con đường nào thì con cứ thu cái bản-
đồ ấy lại, thì tức khắc tướng giặc bị bắt trời ở trong
lại cho cái kính tên là « Hỏa-chiếu-kính » dùng để kh
giặc nó thêm phép hay rút phép thì chiếu kính ấy tức khắc
phép của nó phải cháy ra do, khi con bắt được Lân-
huyền thuyền-sur thì con chớ nên giết nó mà mất mỗi iới
to, con nên bắt nó phải hiện nguyên-hình mà làm ngựa
thì tốt lắm, vì nó tu đã 5000 năm rồi nên có thể đăng-vân
độn-thổ được.

Toàn-Minh vâng mệnh lạy tạ, ra khỏi tiên - động
đăng-vân thẳng Song-Long tiến phát. .

Nay lại nói về Mạc đại-vương cho Hỏa-hồ ra cử-chiến
thì giết được Loan-thị liền đánh tràn ra...

Muốn biết sau thế nào xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ XIV

*Trình-viết-Dồng phân bình cự ấu-chúa,
Tô-nguyên-soái hợp tướng phá Eăng-châu.*

Đây lại nói về quân Tùy thua chạy về báo Trình-
nguyên-soái và Vương-phó-soái biết, thì Trình-nguyên-
soái cả kinh mà rằng :

Chà ! sao núi này lặn tay hảo-hán đến thế vừa mới
rận dầu mà đã đại bại như vậy thì làm thế nào ! ?

Lúc bấy giờ ở dưới trướng có một người mặt đỏ như
son, mắt phượng mày ngài, đầu đội ngà-khôi, mình mặc
ngân-giáp, tay cầm thanh-long-đao, lưng đeo bảo-kiếm,
bên hữu đeo cung, bên tả đeo tên, hùng-hùng lẫm-lẫm
tiếng nói như sấm vang quí xuống mà thưa to lên rằng :

Thân-vô-vũ còn đây ! thì Đường-tướng không thoát
khỏi lưỡi thiên-đao này, tiểu-tướng xin ra báo thù cho

Loan-chánh tiên-phong.

Trình-nguyên-soái cả mừng mà rằng :

Ừ ! ừ ! thế mới được chứ, tiên-phong nên ra giáo-tràng
điểm lấy 5000 quân kỵ-mã đem đi quyết-chiến.

Thân-vô-vũ cả mừng mà rằng :

Nguyên-soái thật biết người đó !....

Rút lời vác dao nhảy lên lưng con ngựa tía phát pháo
ra ngoài trại khiêu - chiến.

Còn bên sơn-trại thì Mạc đại-vương cho Phạm-như,
Tiêu-tâm ra cự chiến.

Phạm, Tiêu hai tướng vâng lệnh xuống núi, trông thấy
Thân-vô-vũ thì thét to lên rằng :

Tặc-tử, muốn sống thì bỏ giáp qui hàng ta sẽ dung
thứ cho, bằng mà cưỡng mệnh thì đầu kia sẽ treo cổ
ngựa đó !

Vô-vũ cả giận hét lên rằng :

Tặc-khẩu chó lung-lăng xem ta lấy đầu.

Rút lời múa long-đao ra cự-chiến, Tiêu-tâm cũng hoa
kích như phụng múa, như rồng bay ra giao-chiến, hai
bên đánh nhau 50 hợp có rư thì bỗng thấy Vô-vũ kêu to
lên một tiếng, rồi mũi kích đã vào cổ lặn ra chết tươi !
Tiêu-tâm bèn rút quân về sơn-trại.

Lúc đó binh thua về báo với Trình-viết-Dống thì Trình-
viết-dống cả kinh mà rằng :

Ta mới xuất trận mà đã bị giết mất hai tướng, vậy
bây giờ ta hãy cho quân an-dưỡng, đợi quân-từ hạ sơn
sẽ liệu.

Rút nhờ sai quân ra cheo miễn-chiến-bài trước trại.
Nói về Mạc-đại-vương thấy đại thắng thì cả mừng, bèn
sai bày tiệc khao quân. Tiệc xong Mạc-định-chu lại sai
Hỏa-hồ xuống do-thăm, Hỏa-hồ xuống thì thấy trước trại

giặc treo một cái miến-chiến-hải, liền lại về báo với Mạc-dinh-Chu biết.

Đây nói về Song-long - sơn một hôm đang bàn việc rất lấy làm vui vẻ, bỗng thấy trên không bay xuống một người trẻ tuổi, các tướng nhận biết ngay là Toàn-minh. Tô di-long cũng nhận ngay ra là Toàn-minh, Toàn-minh liền chạy lại sụp lạy; cha con mừng nhau, và kể lễ sự tình đầu đuôi chào nghĩa-phụ nghe, lúc đó Tô-di-hồ cũng chạy lại chào nghĩa-huynh, anh em gặp nhau xiết bao vui mừng! Các tướng bèn bày tiệc thết đãi. Toàn-minh liền vào triều - bái thiên-tử thì thấy thiên-tử còn bé lắm bèn tâu với Hoàng-hậu rằng :

Tâu lạy hoàng-hậu, nay thiên-tử còn bé lắm, vậy tôi có một hộp thuốc tiên xin hoàng-hậu hòa với nước cho thiên-tử uống, tức khắc người nhớn lên.

Hoàng-hậu y lời cho uống, một lúc thì thiên-tử nhớn lên 5 thước, ngồi dậy và nói năng được như thường! Hoàng-hậu liền cho đội mũ bình-thiên, mặc áo long-cổn, đeo đai ngọc, tay cầm hốt ngọc dát kim-cương, chân đi hia thêu long, li, qui, phượng, ngồi chễm - chện trên ngai vàng, hai bên có Tô nguyên-soái, Tiết-ứng-long, dưới long-trì những tướng-tá mặc giáp vàng giáp bạc, trông lên thật rõ ra một vị uy-nghi thiên-tử. một lúc rèm ngọc cuốn lên, bên hữu trống Long-phượng, bên tả chuông Cảnh-dương nổi giầy, các q. i. a. n. thần đều tung-hò vạn tuế! Đường-hi-tôn liền phủ-dụ vài câu, còn cho ngồi giao-ý tất. Lúc đó Đường-hi-tôn bèn cho làm yến khao-thưởng quân-sĩ. Khi đang yến tiệc bỗng quân vào báo có sứ ở Long-giác dâng sớ cầu cứu, thiên-tử liền cho vào, xem biểu xong thì giao cho quần-thần nghị-luận. Tô-di-long nói rằng :

Long-giác-sơn là tay chân của ta, ở đây có rất nhiều anh-hùng hào-kiệt ta phải nên phân phó đi cứu mới được.

Tiết-ưng-long nói rằng :

Đã đành rằng thế, song quân Tùy-trào mạnh lắm, địch sao nổi, vậy Tô nguyên-soái cùng nhị vị lệnh-lang và các tướng-sĩ đem quân cứu Long-giác-sơn, còn tôi thì đem quân đi phá Đãng-châu để chia rẽ quân của Tùy-trào, thế mới là diệu kế.

Đường-hi-Tôn khen ngợi mà rằng :

Quốc-Cựu bàn rất phải, vậy nay Quốc-Cựu nên đem 500.000 tinh binh cùng Dương-lâm Lộng-thần, Tô-di-Hồ và Ngô-di-Vĩ ra phò cứu Long-giác, còn Tô nguyên-soái cũng đem 50.0000 tinh binh ra phá Đãng-châu cùng các tướng là Tôn-thúc-Vân, Tôn-thúc-Kiều, Vân-hỏa, Phi-sơn-Hồ v. v.

Toàn-Minh lại tâu rằng :

Lúc thần hạ xuống núi thì sư-phụ có dặn cho người đi thỉnh cầu ông Cập-thời Võ - Quang-Minh lên núi để giúp sức, vậy nay có Hùng-hoạt là người ở Hạc huỳnh-đô là chỗ ông ấy ở và tiện thể mời Hùng-lão lên giúp một tay.

Đường thiên-tử y tấu.

Đây lại nói về Phấn tiểu-thơ lúc bấy giờ cũng đang ở với cậu là Tri-huyện Lịch-thành Lâm-tính, người con gái ông huyện Lịch-thành, là một tay ngang đảm cương-bạo, chưa có vợ con gì, nay nhân thấy Phấn tiểu-thơ là một người có nhan-sắc, thì đem lòng cảm thú, lúc thì trêu-hoa, khi thì ghẹo nguyệt, thực là quân vô liêm-sĩ?!

Phấn tiểu-thơ thấy thế lấy làm ghét, liền kể với cậu mẹ là Lâm-tính, Lâm-tính thấy vậy lại còn bênh con liền

n. ăng át Phấn tiểu-thơ và lại vì cho là cứ chêu con mình, chứ con mình không có tình ấy.

Phấn tiểu-thơ lại bàn nhau cùng với Thúy-sơn ăn mặc giả trai đang đêm chạy về đất Thái . . .

Sáng hôm sau Lâm-thanh dậy không thấy dân bèn bảo quân lính cùng mình đi tìm, mãi đến 5, 6 hôm mà chẳng thấy, bữa nọ đi đến một quãng rừng thì gặp Phấn-Thúy hai tiểu-thơ, bèn quát lên rằng :

Nô-tỳ ! Chạy đi đâu cho thoát ! ?

Phấn tiểu-thơ và Thúy-sơn ngảnh lại thì thấy Lâm-thanh bèn rút kiếm ở trong ra, quay lại ngồi ngang trên lưng ngựa Phấn tiểu-thơ cầm kiếm chỏ vào mặt Lâm-thanh mà hét to lên rằng :

Tặc-tử kia ! ta với mi có thù-hận gì mà mi nỡ đem tâm chó-má như vậy ! Kia lưới giới lồng-lộng, giới vẫn không tha những kẻ bất-lương dân, muốn sống phải quì xuống xin lỗi, bằng không ta sẽ lấy đầu đó !

Lâm-thanh cả giận hét lên rằng :

Nô-tỳ ! Mi muốn sống thì phải nâng khăn sửa túi bằng không ta cho một đao chết quay : a giờ !

Phấn, Thúy tiểu-thơ, liền múa kiếm xông vào, như phụng-múa, như rồng bay, như mây tuôn, như nước chảy, đi đến dân quân lính đầu rơi như củ chuối, thấy chết ngồn ngang máu chảy lênh láng một lúc mấy chục quân lính đều hồn quy Tây-trúc cả, Phấn tiểu-thơ liền đến chỗ Lâm-thanh, lúc bấy giờ Phấn tiểu-thơ trông thấy Lâm-thanh thì cả giận hét lên một tiếng mà rằng :

Tặc-tử chớ chạy đứng im ta sẽ lấy đầu (còn nữa rất hay

Đã xuất bản : Trọn bộ Thất-Kiểm Thập-Tam-Hiệp . Bìa giấy 1\$00 bìa giấy gáy vải 1\$20.

In và bán tại Nhật Nam Hanoi